

Evangelí del diumenge de la setmana VI de durant l'any: la plenitud de la Llei

“No he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes (...) sinó a dur-los a la plenitud”. Jesús proposa els manaments de Déu d'una manera nova i plena, que ell mateix encarna. La llei de l'amor que Jesús inaugura exigeix plenitud fins al detall.

Evangelí (Mt 5, 17-37)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

—No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los sinó a dur-los a la plenitud.

»En veritat us ho dic: mentre durin el cel i la terra, no passarà ni un punt ni una coma de la Llei. Tot arribarà a la plenitud. Per tant, aquell qui deixi de complir un dels manaments més petits i ensenyi als altres a fer el mateix, serà tingut pel més petit en el Regne del cel, però aquell qui els compleixi i ensenyi a complir-los, serà tingut per gran en el Regne del cel.

»Jo us dic que, si no sou més justos que els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel.

»Ja sabeu que es va dir als antics: No matis, i el qui mati serà condemnat pel tribunal.

»Doncs jo us dic: El qui s'irriti amb el seu germà serà condemnat pel tribunal; el qui l'insulti serà condemnat pel Sanedrí, i el qui el maleeixi acabarà al foc de l'infern.

»Per això, si en el moment de presentar la teva ofrena a l'altar, allí et recordes que el teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allí mateix, davant l'altar, la teva ofrena i ves primer a fer les paus amb el teu germà; ja tornaràs després a presentar la teva ofrena.

»Afanya't a arribar a un acord amb el qui et vol denunciar, mentre vas amb ell camí del tribunal, no sigui cas que et posi en mans del jutge, i el jutge en mans dels guardes, i et tanquin a la presó. En veritat t'ho dic: no en sortiràs que no hakis pagat fins l'últim cèntim.

»Ja sabeu que es va dir: No cometis adulteri.

»Doncs jo us dic: Tothom qui mira la dona de l'altre amb desig de posseir-la, ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor. Si l'ull dret et fa caure en pecat, arrenca-te'l i llença'l; val més que es perdi un dels teus membres que no pas que tot el teu cos sigui llençat a l'infern. I si la mà dreta et fa caure en pecat, talla-te-la i llença-la; val més que es perdi un dels teus membres que no pas que vagi a parar a l'infern tot el teu cos.

»També es va dir: Si algú es divorcia de la seva dona, que li doni un document de divorci.

»Doncs jo us dic: Tothom qui es divorcia de la seva dona, fora del cas d'una relació il·legítima, l'empeny a l'adulteri, i el qui es casa amb una repudiada comet adulteri.

»També sabeu que es va dir als antics: No trenquis els juraments. I encara: Compleix allò que has jurat al Senyor.

»Doncs jo us dic: No juris mai; ni pel cel, que és el tron de Déu, ni per la terra, que és l'escambell dels seus peus, ni per Jerusalem, que és la ciutat del gran rei. No juris tampoc pel teu cap, perquè tu no en pots fer tornar blanc o negre un sol cabell. Digueu sí, quan és sí; no, quan és no. El que es diu de més, ve del Maligne.

Comentari

A l'Evangelí segons sant Mateu hi ha cinc grans discursos de Jesús intercalats per narracions de fets i miracles. El passatge d'avui forma part del primer, el Sermó de la Muntanya, i consisteix en un fragment de les anomenades

“antítesi”. L'atractiva novetat que predica el Mestre no cau pas en el tòpic fàcil de la transgressió de la norma establerta o de l'abolició: “No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes (...) sinó a dur-los a la plenitud”. Per ser ciutadans del regne del cel, Jesús proposa allò de sempre, però d'una manera nova, plena i perfecta: la que ell mateix encarna. I la llei de l'amor que Jesús inaugura exigeix plenitud fins al detall.

Al discurs apareix diverses vegades una expressió peculiar per esmentar la Llei de Moisès: “Ja sabeu que es va dir”. Aquesta fórmula remet d'una banda a la tradició oral a Israel, per mitjà de la qual els mestres ensenyaven com viure amb justícia, és a dir, segons la voluntat de Déu exposada a la Llei. D'altra banda, la fórmula “es va dir” és una manera semítica d'evitar el nom de Déu per respecte. És a dir, va ser Déu qui va

dir, i d'ell ve la Llei mosaica. Jesús se situa per sobre de Moisès i amb la mateixa autoritat legisladora de Déu: “Doncs jo us dic”.

Per ratificar el valor de la vida humana, la Llei deia “no matis” (*Ex* 20, 13; *Dt* 5, 17), perquè seràs reu de judici (cf. *Lv* 24, 17). Jesús assegura que fins i tot la ira cap a un altre i l'insult ja ens fan mereixedors de càstig; i maleir-ne un altre mereix fins i tot l'infern. És tal la dignitat de la persona, que abans que fer ofrenes a Déu s'ha d'arreglar el més mínim afront amb un altre.

Amb motiu del precepte sobre l'adulteri (cf. *Ex* 20, 14; *Dt* 5, 18), Jesús torna a subratllar des d'un altre punt de vista l'excels respecte pels altres subjacent a la Llei. Si l'adulteri consisteix a apoderar-se per satisfacció personal d'una persona casada, això no s'ha de fer ni tan sols al fur intern, on es comet el mateix

pecat, encara que no es faci externament: “Ha comès adulteri amb ella en el seu cor” (v. 28).

“Si l’ull dret et fa caure en pecat, arrenca-te’l i llença’l” (v. 29). Per mitjà d'exageracions que són molt comunes a la retòrica semítica, Jesús aclareix que és millor perdre part d'un mateix abans que pecar i merèixer tot l'infern. Alguns tradueixen el “caure en pecat” com a “escandalitzar”. Aquest mot no vol dir tant inquietar la bona decència d'algú com moure'l amb eficàcia a obrar malament. Si alguna cosa en un mateix s'oposa a la llei de l'amor i el respecte a l'altre, ha de ser arrencat, fins i tot el més estimat, com dona a entendre l'expressió “ull dret” o “la mà dreta”.

A l'antic costum del repudi, la legislació mosaica va introduir l'obligació del libel: és a dir, una acta signada pel marit que permetia a la

dona ser rebuda per un altre home. Tanmateix, per subratllar la grandesa i la dignitat del vincle matrimonial entre un home i una dona, Jesús fa invàlids tots els repudis, ja que continuen exposant a l'adulteri la dona i qui la rebés. I d'això feia culpable l'autor del repudi.

Jesús també ensenya sobre els juraments (cf. *Lv* 19, 12; *Nm* 30, 3; *Dt* 23, 22), en els quals la llei mosaical busca evitar la mentida i l'engany, que es produïen més fàcilment si en fer-los s'invocava Déu o alguna cosa molt valuosa; per això eren més greus. Jesús resol tota casuística i jurament grandiloqüent exigint senzillesa i honestedat: “Digueu sí, quan és sí; no, quan és no. El que es diu de més, ve del Maligne” (v. 37), potser perquè la necessitat de subratllar més la paraula donada és un inici de sospita.

Pablo M. Edo

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-vi-de-durant-
lany-la-plenitud-de-la-llei/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-vi-de-durant-lany-la-plenitud-de-la-llei/) (23/04/2025)